BIULETYN
Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

Warszawa, 21 kwietnia 1950 | Nr 7 | Poz. 97—109

T R E Ś Ć:

97.

UCHWAŁA PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 5 kwietnia 1950 r.

w sprawie sprzedaży przez jednostki służbowe motocykli w ramach etatów samochodowych.

§ 1. 1. Zezwala się jednostkom służbowym, posiadającym motocykle w ramach przyznanych etatów samochodowych na sprzedaż tychże motocykli zatrudnionym w tych jednostkach pracownikom, pełniącym funkcje wymagające stałego używania tego rodzaju pojazdu mechanicznego.

2. Za jednostkę służbową w rozumieniu niniejszej uchwały uważa się władze, urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe lub przedsiębiorstwa będące pod zarządem państwowym, przedsiębiorstwa państwowo-spółdzielcze oraz władze, urzędy, przedsiębiorstwa i zakłady samorządowe, dla których etaty motocykli ustalone zostały w trybie uchwały Rady Ministrów z dnia 9 września 1949 r. w sprawie trybu ustalania etatów samochodowych dla urzędów i instytucji państwowych (Monitor Polski Nr A-70, poz. 887) i przepisów na jej podstawie wydanych.

3. Sprzedaż nie może nastąpić na rzecz pracowników, zatrudnionych w ministerstwach, urzędach centralnych oraz centralnych władzach instytucji gospodarczych i społecznych.

4. Sprzedaż nie może nastąpić na rzecz pracownika, którego praca ma charakter czasowy lub dorywczy.

5. Nie mogą być sprzedawane motocykle w przypadkach, gdy do pełnienia funkcji wymagającej używania motocykla powołanych jest kilku pracowników, dla których przeznaczony jest jeden motocykl.

6. Nie mogą być sprzedawane motocykle importowane w roku 1949 i w latach następnych przed upływem 2-letniego okresu używania.

§ 2. 1. Na każde żądanie przełożonego jednostki służbowej sprzedany motocykl powinien być użyty przez nabywcę do celów służbowych. W związku z powyższym przy wskazaniu pracownika jako nabywcy motocykla (§ 3 ust. 1 i § 4 ust. 1) jednostka służbowa przyjmie od niego zobowiązanie na piśmie do używania motocykla w związku z jego obowiązkami za zwrotem kosztów, o których mowa w § 6, w czasie trwania stosunku służbowego lub do czasu, kiedy motocykl stanie się trwale niezdatny do dalszego użytku, nie dłużej jednak niż w ciągu 3 lat od daty jego kupna przez pracownika.

2. Odmowę użycia motocykla do użytku służbowego traktować należy na równi z odmową wykonania polecenia służbowego.

§ 3. 1. Jednostka służbowa dokonuje sprzedaży motocykla za pośrednictwem Centrali Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt" i w tym celu przekaże motocykl CHPM „Motozbyt", wskazując jednocześnie osobę nabywcy.

2. Centrala Handlowa Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt" — równocześnie z zawarciem umowy ze wskazanym nabywcą — wypłaca jednostce służbowej cenę motocykla według przeprowadzonego oszacowania, potrącając na swą rzecz ustaloną w sposób ogólnie obowiązujący marżę. Potrzebne na ten cel kredyty będą uwzględnione w planie kredytowym.

3. Cena sprzedaży motocykla nabywcy równa się cenie oszacowania z doliczeniem kosztów kredytu bankowego.

4. Na żądanie nabywcy cena za motocykl rozłożona będzie na raty w wysokości nie mniejszej niż 4000 zł miesięcznie. Ilość rat miesięcznych nie może przekraczać 20.

5. W przypadkach określonych w ust. 4 w umowie sprzedaży należy zamieścić zastrzeżenie, że własność motocykla przechodzi na nabywcę z chwilą uiszczenia całej należności, że nabywca obowiązany jest opłacać ubezpieczenie autocasco, że do czasu uzyskania prawa własności nabywca przyjmuje motocykl do używania na własny rachunek i niebezpieczeństwo w zakresie odpowiedzialności cywilnej, że cała należność staje się wymagalna w razie rozwiązania stosunku służbowego pracownika lub trwałej niezdatności motocykla do użytku oraz inne zastrzeżenia właściwe przy sprzedaży na raty.

§ 4. 1. W przypadku, gdy jednostka służbowa nie jest w posiadaniu motocykla, a dysponuje etatem, może wskazać Centrali Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt" odpowiedniego pracownika w celu bezpośredniego sprzedania mu motocykla na warunkach wyżej wyszczególnionych.

2. Posiadanie etatu powinno być stwierdzone przez właściwy Urząd Wojewódzki (Wydział Komunikacyjny) .

3. Pracownikowi posiadającemu powyższe skierowanie służy prawo pierwszeństwa kupna.

§ 5. 1. Przypadający na sprzedany motocykl etat zwalnia się z chwilą rozwiązania stosunku służbowego z nabywcą motocykla lub też z chwilą, gdy motocykl stanie się trwale niezdatny do użytku.

2. Nabyty przez pracownika motocykl może być na niego przerejestrowany dopiero z chwilą przejścia na jego własność.

§ 6. Za przejazdy służbowe dokonane motocyklem sprzedanym pracownikowi otrzymywać będzie pracownik zwrot kosztów w trybie przewidzianym w § 30 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1948 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 279). Jednolitą taryfę dla przejazdów motocyklowych ustali Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej i Finansów.

§ 7. 1. O każdorazowej sprzedaży motocykla jednostki służbowe zawiadomią niezwłocznie swe władze przełożone.

2. Do dnia 10 pierwszego miesiąca każdego kwartału poszczególne ministerstwa przesyłać będą Ministerstwu Finansów zbiorcze zestawienie dotyczące ilości sprzedanych motocykli przez jednostki finansowane z budżetu państwowego.

§ 8. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrowi Finansów oraz zainteresowanym ministrom.

§ 9 Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU
EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW
MINISTER FINANSÓW **K. Dąbrowski**

98.

UCHWAŁA
PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 5 kwietnia 1950 r.

w sprawie przekazywania przedsiębiorstw, zakładów lub ich części między państwowymi jednostkami gospodarczymi.

§ 1. Państwowymi jednostkami gospodarczymi w rozumieniu niniejszej uchwały są: przedsiębiorstwa, zakłady i instytucje państwowe oraz związków samorządu terytorialnego, przedsiębiorstwa państwowo-spółdzielcze, centrale spółdzielczo-państwowe, jednostki budżetu państwowego i samorządowego oraz spółki prawa cywilnego i handlowego, w których Skarb Państwa, przedsiębiorstwa państwowe, samorządowe albo osoby prawne prawa publicznego posiadają udział wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego.

§ 2. Przekazywanie między państwowymi jednostkami gospodarczymi przedsiębiorstw, zakładów lub ich części, stanowiących zorganizowane zespoły gospodarcze, następuje nieodpłatnie.

§ 3. 1. Przekazywanie w trybie niniejszej uchwały następuje na podstawie zarządzenia ministra, któremu podlegają przekazujący i przejmujący, a w przypadku, gdy przekazujący i przejmujący podlegają różnym ministrom — na podstawie zarządzenia obu ministrów. W razie sporu decyduje Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

2. Zarządzenie, o którym mowa w ust. 1 wydaje się za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 4. Przy przekazywaniu przedsiębiorstwa, zakładu lub ich części powinien być sporządzony akt zdawczo-odbiorczy podpisany przez upoważnionych przedstawicieli strony przekazującej i przejmującej. Protokóły zdawczo - odbiorcze powinny być uzgadniane z bankami finansującymi eksploatację i inwestycje.

§ 5. 1. Jeżeli przedmiot przekazania samodzielnie bilansuje, przejęciu podlegają wszystkie aktywa i pasywa objęte bilansem sporządzonym na dzień przejęcia, jak również ustalone dla przekazywanego przedmiotu limity finansowania robót kapitalnych i środków obrotowych, dotacje na pokrycie planowych strat oraz wpłaty do budżetu państwowego i amortyzacji.

2. Jeżeli przedmiotem przekazania jest przedsiębiorstwo w całości, na stronę przejmującą przechodzą również prawa i zobowiązania nie objęte bilansem sporządzonym na dzień przejęcia.

§ 6. Podstawą sporządzania bilansu są zapisy księgowe przekazywanego przedsiębiorstwa, zakładu lub ich części oraz spis majątku z natury (inwentaryzacja na dzień przejęcia). W Komisji inwentaryzacyjnej biorą udział przedstawiciele strony przekazującej i przejmującej.

Za zgodą Ministra, któremu podlega strona przejmująca, można inwentaryzacji zaniechać lub przeprowadzić ją w ograniczonym zakresie.

§ 7. Bilans na dzień przejęcia, sporządzony przez przedsiębiorstwo przekazywane, podlega zatwierdzeniu przez organizacje nadrzędne strony przekazującej i przejmującej.

§ 8. Roczny bilans przejętego przedsiębiorstwa, zakładu lub ich części wchodzi do bilansu zbiorczego tej jednostki, której organizacyjnie podlega z końcem roku bilansowego.

§ 9. Jeżeli przedmiot przekazania samodzielnie nie bilansuje podstawą przejęcia jest spis z natury przekazywanego majątku na dzień przejęcia i w tym przypadku przejęciu ulegają tylko składniki majątku trwałego oraz składniki materiałowe i towarowe.

§ 10. Datą przekazania przedsiębiorstw, zakładów lub ich części powinien być pierwszy dzień miesiąca.

§ 11. Spory majątkowe mogące wyniknąć między przejmującym a przekazującym na tle wykonania zarządzenia o przekazaniu rozstrzyga właściwy minister, jeżeli obie strony jemu podlegają lub państwowe komisje arbitrażowe, jeżeli strony te podlegają różnym ministrom.

§ 12. Uchwała niniejsza nie narusza przepisów uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 maja 1949 r. oraz uchwały Rady Państwa z dnia 7 września 1949 r. w sprawie zasad wzajemnego przekazywania maszyn, urządzeń technicznych, środków transportowych i innych przedmiotów majątku trwałego przez urzędy, insty-

tucje i przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski Nr A-59, poz. 800 i Nr A-72, poz. 919).

§ 13. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU
EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW
MINISTER FINANSÓW **K. Dąbrowski**

99.

UCHWAŁA
PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 7 kwietnia 1950 r.

w sprawie częściowej zmiany uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 1949 r. w sprawie finansowania kapitalnych remontów przedsiębiorstw objętych systemem finansowym.

Ustala się następujące, odrębne dla roku 1950, zasady finansowania kapitalnych remontów przedsiębiorstw objętych systemem finansowym.

1. Przedsiębiorstwa objęte Planem Kapitalnych Remontów na rok 1950 akumulują przeznaczoną na ten cel część amortyzacji w takim procencie, jaki wynika ze stosunku przewidzianego dla nich limitu w Planie Kapitalnych Remontów do całości kwoty zaplanowanej amortyzacji.

2. W przypadkach, gdy limit Planu Kapitalnych Remontów na 1950 r. jest wyższy od całości zaplanowanej amortyzacji, przedsiębiorstwo jest upoważnione ,do czasu powzięcia dalszych decyzji, przewidzianych w pkcie 4, do dokonywania nakładów na kapitalne remonty jedynie w granicach całości kwoty zaplanowanej amortyzacji.

3. Przedsiębiorstwa pominięte w Planie Kapitalnych Remontów na 1950 r., a zobowiązane na podstawie odpowiednich uchwał Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, do akumulowania na ten cel odpowiedniego procentu zaplanowanej amortyzacji, upoważnione są do dokonywania nakładów na kapitalne remonty w ramach kwot, wynikających z tych postanowień.

W związku z tym upoważnia się Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Finansów do włączania do Planu Kapitalnych Remontów na 1950 r. nakładów na kapitalne remonty, pominiętych w nim przedsiębiorstw.

4. Upoważnia się Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Finansów do włączenia do Planu Kapitalnych Remontów dodatkowych nakładów finansowych ze środków limitowanych bezzwrotnych. Nakłady te winny być finansowane z powiększenia części odpisów amortyzacji, przeznaczonej na sfinansowanie kapitalnych remontów. Decyzje te nie mogą zmniejszyć ogólnej kwoty środków, pochodzących z części zakumulowanej amortyzacji, a przeznaczonych na sfinansowanie inwestycji, zgodnie z planem sfinansowania inwestycji w 1950 r.

5. Upoważnia się Centralne Zarządy i jednostki równorzędne — w zakresie podległych przedsiębiorstw, zaś — Ministerstwa, za zgodą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministerstwa Finansów — w zakresie podległych Centralnych Zarządów i jednostek równorzędnych, do przenoszenia sum, zakumulowanych na rachunkach kapitalnych remontów poszczególnych przedsiębiorstw na rzecz innych przedsiębiorstw, w zależności od rzeczywistych, ustalonych w porozumieniu z bankami finansującymi eksploatację, potrzeb gospodarczych. W wypadku niemożności pokrycia potrzeb danego przedsiębiorstwa w zakresie kapitalnych remontów w drodze przeniesień, dokonanych w trybie powyższego przepisu, mogą być — każdorazowo za zgodą Ministra Finansów, udzielane na wniosek właściwego Ministra, kredyty antycypacyjne podlegające spłacie z wpłat amortyzacyjnych 1951 r.

6. W przypadkach, gdy ogólna kwota zakumulowanej przez przedsiębiorstwo amortyzacji, przeznaczonej na kapitalne remonty, przewyższy zaplanowaną, przedsiębiorstwo upoważnione jest do zużycia na ten cel pełnej kwoty zakumulowanej.

7. Zobowiązuje się Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministra Finansów do przedłożenia w terminie do dnia 30 kwietnia 1950 r. Komitetowi Ekonomicznemu Rady Ministrów uzupełnień i korekty Planu Kapitalnych Remontów na 1950 r. oraz planu akumulacji amortyzacji, opracowanych stosownie do postanowień niniejszej uchwały.

ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU
EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW
MINISTER FINANSÓW **K. Dąbrowski**

100.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 19 kwietnia 1950 r.
(Znak KE-10/ZP/50)

w sprawie podniesienia poziomu kultury miejsc pracy.

W związku z nadchodzącym 1-majowym świętem ludzi pracy i nawiązując do zainicjowanego przez robotników przemysłu włókienniczego współzawodnictwa w zakresie kultury warsztatów pracy — zalecam przystąpienie we wszystkich zakładach pracy, a przede wszystkim w fabrykach i na terenach fabrycznych do przeprowadzenia akcji, mającej na celu podniesienie poziomu kultury miejsc pracy pod hasłem:

„1 Maj — czystość, ład i kultura zakładów pracy".

Akcja ta powinna objąć:

A. Zasadnicze uporządkowanie obiektów i miejsc pracy oraz terenów przyzakładowych, jak: podwórza, place i bezpośrednie dojścia do zakładów pracy.

Uporządkowanie to ma polegać na usunięciu z pomieszczeń wszelkich przedmiotów zbędnych, a z terenów wszelkich nieczystości, śmieci, gruzów itp.

Obiekty i tereny należy doprowadzić do całkowitego porządku i czystości, przy czym szczególną uwagę zwrócić należy na zabezpieczenie stałego wykonywania przepisów sanitarnych, bezpieczeństwa pracy i ochrony przeciwpożarowej. Dojścia do zakładów pracy, jak i przejścia wewnętrzne np. do magazynów, stołówek itp. powinny być doprowadzone do stanu, który zapewnia dogodne przejścia w czasie niepogody. Jeżeli niemożliwe jest niezwłoczne położenie brakujących chodników, należy prace te wykonać na razie prowizorycznie (wyrównanie dróg, wysypanie żużlem, szutrem, lub żwirem, zależnie od rozporządzalnego materiału).

B. Prace nad upiększeniem terenu i otoczenia fabryk jak np. przez założenie stosownych trawników, klombów i odpowiedniego zadrzewienia. Prace te powinny objąć zarówno nadające się do tego celu tereny fabryczne, jak i pobliskie dojścia do zakładów pracy (ulice, publiczne place przed fabryką).

Prace, objęte pkt. A, szczególnie zaś zasadnicze uporządkowanie i doprowadzenie do pełnej czystości i dobrego stanu sanitarnego, zaleca się podjąć niezwłocznie i wykonać przed 1 Maja, w ścisłej współpracy z Radami Zakładowymi w oparciu również o ochotniczą, dobrowolną pracę członków załóg, w godzinach wolnych od pracy.

Prace objęte pkt. B, należy w miarę możności wykonać niezwłocznie, prace zaś poważniejsze, wymagające zaplanowania i uzgodnienia z władzami miejskimi lub gminnymi oraz znalezienia pokrycia finansowego, należy

w okresie do 1 Maja zaawansować jak najdalej w przygotowaniach.

Należy zapewnić, aby całość poczynań krajowych, objętych hasłem:

„1 Maj — czystość, ład i kultura zakładów pracy".

nie była traktowana, jako poczynania doraźne, lecz jako rozpoczęcie stałej systematycznej działalności, zmierzającej do wprowadzenia i utrzymania wysokiej kultury miejsc pracy i ich otoczenia.

Dyrekcje zakładów pracy powinny wespół z radami zakładowymi opracować plan i powziąć decyzje, gwarantujące przeprowadzenie wspólnym wysiłkiem załóg pracowniczych ,rad zakładowych i dyrekcji prac, mających na celu utrzymanie wzorowego porządku oraz stały postęp w zakresie kultury miejsca pracy.

Środki przeznaczone na dekoracje gmachów na dzień 1 Maja br. należy przeznaczyć przede wszystkim na takie upiększenie zabudowań, które będą mogły mieć charakter trwały, jak portrety, tablice honorowe, dekoracje oświetleniowe itp.

Proszę Obywateli Ministrów o możliwie najpilniejsze doprowadzenie niniejszego zarządzenia do wiadomości podległych organów i zakładów pracy i przedsięwzięcie wszelkich innych kroków celem terminowego wprowadzenia w życie.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW w z. **E. Szyr**

101.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 7 kwietnia 1950 r.

(znak KE.-87/3/11/50a)

wydane w porozumieniu z Ministrem Finansów w sprawie trybu postępowania w przypadkach wstrzymania wypłaty w wyniku przekroczeń funduszu płac.

W związku z koniecznością wzmocnienia rygorów w przypadkach nieuzasadnionych przekroczeń planów płac oraz dla ułatwienia kontroli i rejestracji uchybień w wykonywaniu planów funduszu płac, zarządzam w porozumieniu z Ministrem Finansów, co następuje:

W przypadku wstrzymania przedsiębiorstwom wypłaty przez kontrolujący bank, na zasadzie ust. IX Uchwały Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1949 r. w sprawie bankowej kontroli płac w przedsiębiorstwach uspołecznionych, resortowy minister po otrzymaniu o tym zawiadomienia powiadomi Ministra Finansów oraz Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego o motywach decyzji ewentualnego uruchomienia wypłaty i o wynikach przeprowadzonego dochodzenia z jednoczesnym przesłaniem odpisu tego powiadomienia właściwemu bankowi.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**
MINISTER FINANSÓW **K. Dąbrowski**

102.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 14 kwietnia 1950 r.

(znak IN2O-01-81)

w sprawie powołania Pełnomocnika PKPG i pełnomocników terenowych do spraw burs dla absolwetnów szkół przysposobienia przemysłowego.

W celu zapewnienia wykonania planu zatrudnienia absolwentów szkół przysposobienia przemysłowego (SPP) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołuje się przy Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Pełnomocnika PKPG do spraw inwestycyjnych burs dla absolwentów SPP, zwanego dalej w skróceniu Pełnomocnikiem.

Jako Pełnomocnika wyznacza się Ob. inż. Borowskiego Jana Wicedyrektora Departamentu w Ministerstwie Górnictwa.

§ 2. Do zadań Pełnomocnika należy:

1) koordynowanie prac pełnomocników terenowych;
2) rozstrzyganie spraw spornych — nie rozwiązanych przez pełnomocników terenowych w zakresie ich działania;
3) przeznaczanie — zgodnie z wytycznymi PKPG — wykańczanych budowli mieszkalnych na czasowe pomieszczenia absolwentów SPP
4) interweniowanie u władz centralnych we wszystkich sprawach związanych z terminowym uruchomieniem burs, a niemożliwych do rozstrzygnięcia w terminie.

§ 3. Pełnomocnik działa zgodnie z dyrektywami Przewodniczącego PKPG i jest przed nim odpowiedzialny za właściwe wypełnianie swoich obowiązków.

§ 4. Pełnomocnik wykonuje swoje zadania za pośrednictwem powołanych przez siebie za zgodą Przewodniczącego PKPG pełnomocników terenowych, działających w ramach Centralnych Zarządów Przemysłów, lub przy Wojewódzkich Komisjach Planowania Gospodarczego (Biurach Regionalnych PKPG).

§ 5. Do zadań pełnomocników terenowych należy:

1) koordynacja prac budowlano-montażowych i dostawy wyposażenia w celu planowego i terminowego uruchomienia burs;
2) rozstrzyganie zagadnień związanych z czasowym rozmieszczeniem absolwentów SPP w przypadku opóźnienia się budownictwa właściwych burs;
3) dopilnowanie, by dla budownictwa i wyposażenia burs zapewniono 1-szy priorytet w zakresie dostatecznej siły roboczej na budowie, dokumentacji technicznej, zaopatrzenia w materiały budowlano - montażowe z dokonywaniem nawet przerzutów pomiędzy budowami i wyposażenia we właściwy sprzęt;
4) opiniowanie rzeczowej i finansowej strony planu inwestycyjnego na rok 1951 w zakresie burs dla absolwentów SPP oraz kontrola wykonania planu na rok 1950.

§ 6. Pełnomocnik składa Przewodniczącemu PKPG co dwa tygodnie, a od 1 lipca 1950 r. co miesiąc — sprawozdanie ze stanu budownictwa i wyposażenia burs. Pierwsze sprawozdanie Pełnomocnik złoży w dniu 30 kwietnia 1950 r.

§ 7. Wydatki Pełnomocnika i pełnomocników terenowych pokrywane będą z budżetu PKPG w ramach zatwierdzonego preliminarza budżetowego.

§ 8. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15.IV.1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
wz **Dr St. Jędrychowski**

103.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO I MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 20 kwietnia 1950 r.

(znak TE1E-2-12)

w sprawie powołania Komisji do spraw zwalczania chorób oraz szkodników roślin i drzew w gospodarce rolnej i leśnej.

W celu rozbudowy, podniesienia, usprawnienia i przyśpieszenia produkcji krajowej środków do zwalczania chorób oraz szkodników roślin i drzew w gospodarce rolnej i leśnej, w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform

Rolnych, Leśnictwa, Zdrowia oraz Handlu Wewnętrznego zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołuje się przy Ministrze Przemysłu Ciężkiego Komisję do spraw zwalczania chorób oraz szkodników roślin i drzew w gospodarce rolnej i leśnej, zwaną w dalszej treści zarządzenia „Komisją".

§ 2. Do zakresu działania Komisji należy:

1) opracowywanie wniosków, dotyczących koordynowania, planowania, rozbudowy, usprawnienia, unowocześnienia i podniesienia krajowej produkcji środków do zwalczania chorób oraz szkodników roślin i drzew w gospodarce rolnej i leśnej, ze szczególnym uwzględnieniem:
   a) organizacji prac naukowo-badawczych,
   b) naukowej współpracy z zagranicą, ewent. wzajemnej wymiany dokumentacji,
   c) procesów technologicznych wytwarzania,
   d) wyeliminowania w miarę możności środków mających szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi i zwierząt,
   e) warunków higienicznych wytwarzania,
   f) metod rozpowszechniania preparatów i dystrybucji, z zachowaniem warunków, przewidzianych przepisami o obronie trucizn i artykułów szkodliwych dla zdrowia,
   g) podniesienie skuteczności niektórych preparatów, będących już w użyciu,
   h) typów urządzeń i aparatury do prac laboratoryjnych, do produkcji oraz do stosowania środków w terenie,
   i) rodzajów i sposobów opakowań,
   j) wielkości produkcyjnej urządzeń, aparatury i środków do spraw zwalczania szkodników roślinnych,
   k) wielkości i rodzaju importu i eksportu aparatury, urządzeń i środków do zwalczania szkodników roślinnych,
   l) skali asortymentowej,
   m) wprowadzenia nowych środków do produkcji technicznej, do prób laboratoryjnych oraz do doświadczeń i prób praktycznych,
   n) planów produkcyjnych krótkofalowych i długofalowych przemysłu środków do zwalczania szkodników roślinnych, państwowego, spółdzielczego i prywatnego.
2) opiniowanie spraw dotyczących zagadnień, wymienionych w pkcie 1),
3) współpraca przy zapewnianiu środków finansowych dla spraw naukowo-badawczych, oraz utrzymania i rozwoju przemysłu środków do zwalczania szkodników roślinnych.

§ 3. 1. W skład Komisji wchodzą:

jako przewodniczący — Dyrektor Działu Produkcji Nieorganicznej Centralnego Zarządu Przemysłu Chemicznego,

jako członkowie — 1 przedstawiciel wyznaczony przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) z Departamentu Rolnictwa i Leśnictwa PKPG,

2 przedstawiciele, wyznaczeni przez Ministra Leśnictwa (jeden z Ministerstwa Leśnictwa i jeden z Instytutu Badawczego Leśnictwa),

2 przedstawiciele, wyznaczeni przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych (jeden z Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych i jeden z Państw. Rady Naukowej Rolnictwa),

2 przedstawiciele, wyznaczeni przez Ministra Przemysłu Ciężkiego z Głównego Instytutu Chemii Przemysłowej,

5 przedstawicieli, wyznaczonych przez Ministra Przemysłu Ciężkiego po jednym z:
— Centralnego Zarządu Przemysłu Chemicznego,
— Centrali Handlowej Przemysłu Chemicznego,
— Inspektoratu Poradnictwa dla Środków Chemicznych do Tępienia Szkodników,
— Zjednoczonych Zakładów Przemysłu Nieorganicznego,
— Państwowej Fabryki Chemicznej „Azot",

po jednym przedstawicielu Ministerstwa Zdrowia, Ministerstwa Handlu Wewnętrznego, Państwowego Zakładu Higieny, Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach.

2. Sekretarzem Komisji jest przedstawiciel Głównego Instytutu Chemii Przemysłowej, wyznaczony przez Ministra Przemysłu Ciężkiego.

§ 4. Komisja może powoływać do udziału w pracach, z głosem doradczym, rzeczoznawców, jak również zasięgać opinii zainteresowanych ministerstw, których przedstawiciele nie wchodzą w skład Komisji.

§ 5. Posiedzenie Komisji zwołuje przewodniczący z własnej inicjatywy, nie rzadziej niż raz na kwartał, lub też:
a) na żądanie co najmniej 1/3 ogólnej ilości członków Komisji zgłoszone na piśmie ze wskazaniem spraw, które mają być przedmiotem obrad,
b) na zlecenie Przewodniczącego PKPG lub Ministra Przemysłu Ciężkiego.

§ 6. W razie potrzeby opracowania specjalnych zagadnień Komisja może powoływać Podkomisje spośród członków Komisji, wyznaczając jednocześnie osobę przewodniczącego.

Przewodniczący Podkomisji przedstawia dokonane opracowania Komisji, w celu powzięcia odpowiedniej uchwały.

§ 7. Przewodniczący Komisji może zlecać członkom lub zaproszonym rzeczoznawcom przygotowanie referatów lub ekspertyz, mających na celu przeanalizowanie lub naświetlenie określonych zagadnień.

§ 8. Do ważności uchwał Komisji konieczna jest obecność na posiedzeniu przewodniczącego i co najmniej 1/3 ogólnej ilości członków.

W wypadku, gdy przewodniczący nie może wziąć udziału w posiedzeniu, zastępuje go jeden z członków Komisji, wyznaczony przez przewodniczącego.

§ 9. Uchwały Komisji zapadają zwykłą większością głosów z tym, że w razie równości decyduje głos przewodniczącego.

Głosowanie odbywa się jawnie.

§ 10. Komisja ustala plan swoich prac na okresy kwartalne, który podlega zatwierdzeniu przez Przewodniczącego PKPG, w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego.

§ 11. Przewodniczący Komisji przedstawia uchwały Komisji oraz składa kwartalne sprawozdania z jej działalności Przewodniczącemu PKPG i Ministrowi Przemysłu Ciężkiego.

§ 12. Za udział w posiedzeniach Komisji i Podkomisji wypłaca się wynagrodzenie na zasadach ustalonych uchwałą Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r. o wynagrodzeniach za udział w posiedzeniach Komisji, z tym, że przewidziane w niej stawki podwyższa się do 1.000 zł. dla członków i do 1.500 zł. dla przewodniczącego. Sekretarz Komisji otrzymuje zryczałtowane wynagrodzenie w wysokości ustalonej przez Ministra Przemysłu Ciężkiego, na wniosek przewodniczącego Komisji.

Zamiejscowi członkowie uprawnieni są ponadto do otrzymania od władzy lub instytucji delegującej zwrot kosztów wg zasad przewidzianych dla podróży służbowych.

§ 13. Rzeczoznawcy i członkowie Komisji, którym zlecono przygotowanie referatów lub ekspertyz, otrzymują za to wynagrodzenie w wysokości ustalonej obowiązującymi przepisami.

§ 14. Przewodniczący Komisji opracowuje jej budżet, który podlega zatwierdzeniu przez Przewodniczącego PKPG w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego.

Wydatki, związane z działalnością Komisji, pokrywane są w ramach planu finansowego Centralnego Zarządu Przemysłu Chemicznego.

§ 15. Czynności biurowe i techniczne, związane z pracami Komisji, wykonuje Główny Instytut Chemii Przemysłowej.

§ 16. Szczegółowy tryb załatwiania spraw w Komisji i Podkomisjach ustali regulamin, opracowany przez Komisję i zatwierdzony przez Przewodniczącego PKPG w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego.

§ 17. Komisja jest powołana na czas nieokreślony.

§ 18. Miejscem urzędowania Komisji jest Warszawa, Główny Instytut Chemii Przemysłowej.

§ 19. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 20 kwietnia 1950 roku.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**
MINISTER ROLNICTWA I REFOM ROLNYCH **J. Dąb-Kocioł**
MINISTER HANDLU WEWNĘTRZNEGO **T. Dietrich**
MINISTER PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO **K. Żemajtis**
MINISTER LEŚNICTWA **B. Podedworny**
MINISTER ZDROWIA **T. Michejda**

104.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO I MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 20 kwietnia 1950 r.
(znak TE1E-1-74)

w sprawie powołania Komisji do spraw maszyn włókienniczych.

W celu opracowania projektów ulepszenia konstrukcyjnego maszyn włókienniczych zarządza się w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Lekkiego, co następuje:

§ 1. Powołuje się przy Ministrze Przemysłu Ciężkiego Komisję do spraw maszyn włókienniczych, zwaną w dalszej treści zarządzenia „Komisją".

§ 2. Do zakresu działania Komisji należy:
1) opracowywanie wniosków, dotyczących konstrukcyjnego ulepszenia maszyn włókienniczych ze szczególnym uwzględnieniem:
   a) typów maszyn i założeń konstrukcyjnych, jakie powinny być wprowadzone do naszego przemysłu włókienniczego, w celu zapewnienia planowego postępu technicznego w przemyśle włókienniczym,
   b) typów maszyn, pracujących w przemyśle włókienniczym,
   c) prototypów, które mają być wprowadzone do seryjnej produkcji,
   d) polityki wymiany parku maszynowego w przemyśle włókienniczym i sposobu pokrycia zapotrzebowania na części zamienne maszyn,
   e) współpracy z Polskim Komitetem Normalizacyjnym (PKN) w sprawie wytyczania programu prac Komisji Maszyn Włókienniczych PKN,
   f) warunków technicznych odbioru maszyn włókienniczych,
   g) wydawnictwa katalogów części zamiennych do maszyn, z uwzględnieniem jednolitego systemu dokumentacji technicznej,
2) opiniowanie spraw dotyczących zagadnień, wymienionych w pkt. 1);
3) udzielanie opinii w sprawach spornych technicznych pomiędzy dostawcą i odbiorcą.

§ 3. 1. W skład Komisji wchodzą:
jako przewodniczący — Dyrektor Naukowo-Techniczny Głównego Instytutu Włókiennictwa,
jako zastępca przewodniczącego — przedstawiciel Politechniki Łódzkiej,
jako członkowie — trzej przedstawiciele Politechniki Łódzkiej,
po jednym przedstawicielu:
Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego, Ministerstwa Przemysłu Lekkiego, Głównego Instytutu Mechaniki, Polskiego Komitetu Normalizacyjnego, Centralnego Zarządu Przemysłu Maszynowego, Centralnego Zarządu Przemysłu Wełnianego, Centralnego Zarządu Przemysłu Bawełnianego, Zjednoczenia Przemysłu Włókien Sztucznych, Zjednoczenia Przemysłu Maszyn Włókienniczych.

2. Sekretarzem Komisji jest z urzędu przedstawiciel Zjednoczenia Przemysłu Maszyn Włókienniczych.

§ 4. Komisja może powoływać do udziału w pracach, z głosem doradczym, rzeczoznawców, jak również zasięgać opinii zainteresowanych ministerstw, których przedstawiciele nie wchodzą w skład Komisji.

§ 5. Posiedzenia Komisji zwołuje przewodniczący z własnej inicjatywy, nie rzadziej jednak niż raz na kwartał lub też:
a) na żądanie co najmniej 1/3 ogólnej ilości członków Komisji, zgłoszone na piśmie ze wskazaniem spraw, które mają być przedmiotem obrad,
b) na zlecenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowanie Gospodarczego PKPG lub Ministra Przemysłu Ciężkiego.

§ 6. W razie potrzeby opracowania specjalnych zagadnień Komisja może powoływać Podkomisje spośród członków Komisji, wyznaczając jednocześnie osobę przewodniczącego. Przewodniczący Podkomisji przedstawia dokonane opracowania Komisji, w celu powzięcia odpowiedniej uchwały.

§ 7. Przewodniczący Komisji może zlecać członkom lub zaproszonym rzeczoznawcom przygotowanie referatów lub ekspertyz, mających na celu przeanalizowanie lub naświetlenie określonych zagadnień.

§ 8. Do ważności uchwał Komisji konieczna jest obecność na posiedzeniu przewodniczącego i co najmniej 1/3 ogólnej ilości członków. W przypadku, gdy przewodniczący nie może wziąć udziału w posiedzeniu, zastępuje go jeden z członków Komisji, wyznaczony przez przewodniczącego.

§ 9. 1. Uchwały Komisji zapadają zwykłą większością głosów z tym, że w razie równości decyduje głos przewodniczącego.

2. Głosowanie odbywa się jawnie.

§ 10. Komisja ustala plan swoich prac na okresy kwartalne, który podlega zatwierdzeniu przez Przewodniczącego PKPG w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego.

§ 11. Przewodniczący Komisji przedstawia Komisji oraz składa kwartalne sprawozdania z jej działalności Przewodniczącemu PKPG, Ministrowi Przemysłu Ciężkiego i Ministrowi Przemysłu Lekkiego.

§ 12. Za udział w posiedzeniach Komisji i Podkomisji wypłaca się wynagrodzenie na zasadach ustalonych uchwałą Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r., o wynagrodzeniach za udział w posiedzeniach Komisji, z tym, że przewidziane w niej stawki podwyższa się do 1.000 zł. dla członków i do 1.500 zł. dla przewodniczącego. Sekretarz

Komisji otrzymuje zryczałtowane wynagrodzenie w wysokości, ustalonej przez Ministra Przemysłu Ciężkiego, na wniosek Przewodniczącego Komisji.

Zamiejscowi członkowie uprawnieni są ponadto do otrzymania od władzy, lub instytucji delegującej zwrot kosztów wg zasad przewidzianych dla podróży służbowych.

§ 13. Rzeczoznawcy i członkowie Komisji, którym zlecono przygotowanie referatów i ekspertyz ,otrzymują za to wynagrodzenie w wysokości, ustalonej obowiązującymi przepisami.

§ 14. Przewodniczący Komisji opracowuje jej budżet, który podlega zatwierdzeniu przez Przewodniczącego PKPG w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego.

Wydatki związane z działalnością Komisji, pokrywane są przez Centralne Biuro Techniczne Przemysłu Maszyn Włókienniczych, na koszt budowy prototypów.

§ 15. Czynności biurowe i techniczne, związane z pracami Komisji, wykonuje Zjednoczenie Przemysłu Maszyn Włókienniczych.

§ 16. Szczegółowy tryb załatwiania spraw Komisji i Podkomisji ustali regulamin ,opracowany przez Komisję i zatwierdzony przez Przewodniczącego PKPG w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego.

§ 17. Komisja jest powołana na czas nieokreślony.

§ 18. Miejscem urzędowania Komisji jest Łódź, Zjednoczenie Przemysłu Maszyn Włókienniczych.

§ 19. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 20 kwietnia 1950 roku.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**
MINISTER PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO wz. **R. Fidelski**
MINISTER PRZEMYSŁU LEKKIEGO **E. Stawiński**

105.

OKÓLNIK PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 14 kwietnia 1950 r.

(Znak TE5A—00—1)

o zmianie Okólnika Ministra Przemysłu i Handlu Nr 14 z dnia 21 października 1948 roku w sprawie wykorzystywania i premiowania pomysłów, wprowadzających ulepszenia lub usprawnienia w zakładach pracy.

I. W okólniku Ministra Przemysłu i Handlu Nr 14 z dnia 21 października 1948 roku w sprawie wykorzystywania i premiowania pomysłów, wprowadzających ulepszenia lub usprawnienia w zakładach pracy (Dz. Urz. M.P. i H. Nr 24, poz. 306) wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp drugi punktu 5 tekstu dotychczasowego oznacza się punktem 6, nadając mu brzmienie:
„6. Współczynnik x należy przyjmować jako równy 1, gdy pomysł został zgłoszony z inicjatywy własnej pracownika; 0,9 do 0,7 gdy pomysł wynikł z rozwiązania zagadnienia, poddanego wnioskodawcy przez jego zwierzchników i wreszcie 0.6 do 0.2 gdy przedstawiony do realizacji pomysł był znany poza zakładem pracy, w którym został zgłoszony. Pomysły, które były już opublikowane w wydawanych przez Urząd Patentowy RP opisach usprawnień pracowniczych względnie zostały zrealizowane na skutek zlecenia lub zarządzenia władz nadrzędnych, — nie mogą być premiowane".

b) skreśla się dotychczasowy punkt 6 w całości.

II. Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem 15 kwietnia 1950 roku. Sprawy premiowania za pomysły pracowników, wprowadzające ulepszenia, wszczęte a nie zakończone ostatecznym orzeczeniem przed dniem 15 kwietnia 1950 roku. winny być załatwione w myśl zasad, wprowadzonych niniejszym okólnikiem.

Orzeczenia wydane, a nie wykonane przed 15 kwietnia 1950 roku, nie ulegają zmianom:

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

wz **E. Szyr**

106.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT INWESTYCJI

z dnia 12 kwietnia 1950 r.

(Znak IN5A—01—62)

w sprawie: terminowego składania zamówień:

W celu zapobieżenia zbędnemu postojowi nowo wyprodukowanych maszyn reglamentowanych przez Centralne Biuro Obrotu Maszynami zwraca się uwagę poszczególnych inwestorów bezpośrednich, otrzymujących karty przydziałowe od CBOM, na konieczność ścisłego przestrzegania załączonej do karty przydziałowej instrukcji CBOM i terminowego składania zamówień.

Jeżeli w ciągu 3-ch tygodni od daty karty przydziałowej Centralne Biuro Obrotu Maszynami nie będzie w posiadaniu przebitki udzielonego zamówienia, CBOM dokona niezwłocznie anulacji przydziału.

Po anulacji ze strony CBOM właściwa branżowo Centrala Sprzedaży nie będzie przyjmować zamówień opieszałych inwestorów, a fabryki pod żadnym pozorem nie wydadzą uprzednio przydzielonych maszyn.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Dr K. Secomski**

107.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT INWESTYCJI

z dnia 17 kwietnia 1950 r.

(znak INON-1-83)

w sprawie dokonywania zmian finansowych (virements) między limitami PI 1950 r.

Analizując ilość i sposób dokonywania zmian finansowych (virements) między limitami PI 1950 r. Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego doszła do przekonania, że inwestorzy wykorzystują w wielu wypadkach w sposób niewłaściwy przyznane im w zakresie virements uprawnienia.

W związku z powyższym Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego przypomina, że Plan Inwestycyjny, zwłaszcza w odniesieniu do tytułów zasadniczych nie może ulegać daleko idącym przekształceniom w toku realizacji wskutek przekroczenia planu na pewnych odcinkach i niewykonania go na innych. Również w zakresie tytułów pozostałych należy dążyć do utrzymania pierwotnego planu. Jedynym wyjątkiem o charakterze generalnym od powyższego jest przenoszenie środków, przeznaczonych na mieszkania zastępcze oraz środków przeznaczonych na dokończenie inwestycji, które nie zostały fizycznie wykonane do dnia 31 grudnia 1949 r. a mieściły się w P. I. 1949. Wszelkie inne zmiany w Planie Inwestycyjnym winny być podejmowane wyjątkowo ostrożnie i zawsze uprzednio uzgadniane z przedsiębiorstwami budowlanymi, ponieważ plan produkcji budowlanej nie może ulegać powolnym zmianom w ciągu roku.

Ze względu na wyjątkowe znaczenie prac przygotowawczych w zakresie dokumentacji technicznej, niedopuszczalne jest zwiększanie innych składników tytułu inwestycyjnego kosztem środków przeznaczonych na przygotowanie dokumentacji technicznej.

Podkreśla się obowiązek podawania w „uzasadnieniu zmniejszenia" na formularzu V_1 i V_2 zmniejszenia pierwotnego programu rzeczowego w związku z przeprowadzonym virement.

Wnioski, które nie określają odpowiedniego zmniejszenia planu rzeczowego, należy odsyłać podawcy do uzupełnienia.

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego uprzedza, że w przyszłości odnosić się będzie w sposób rygorystyczny do zgłaszanych wniosków o virement oraz poleca inwestorom centralnym położenie specjalnego nacisku na konieczność utrzymania planów inwestycyjnych w ich pierwotnej postaci. Jedynie w wyjątkowych wypadkach należy decydować się na przeprowadzenie zmian finansowych, a co za tym idzie — zmian rzeczowych w planie.

Jednocześnie przypomina się o obowiązku inwestorów centralnych zawiadamiania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego o dokonanych reorganizacjach i wynikającej stąd zmianie w limitach inwestycyjnych — w ciągu dni 10-ciu od daty dokonania reorganizacji. Inwestorzy centralni obo-

wiązani są w wypadku reorganizacji wyposażyć przekształcone przedsiębiorstwa i instytucje w odpowiednie środki finansowe.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Dr K. Secomski**

108.
PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT INWESTYCJI

z dnia 21 kwietnia 1950 r.
(znak IN5B-13-52)

w sprawie zamawiania kotłów parowych

W związku z Instrukcją CBOM z dnia 21.X.1949 r. zatwierdzoną przez Departament Inwestycji PKPG w sprawie trybu postępowania przy zamawianiu kotłów parowych, Departament Inwestycji wyjaśnia, że zakład, projektujący inwestycje energowytwórcze z użyciem pary przed wystąpieniem do Centralnego Zarządu Energetyki o akceptację kwestionariusza potrzebnego do zamówienia kotłów parowych winien omówić i uzgodnić zamierzoną inwestycję z właściwym Zjednoczeniem Energetycznym, rozważając ewentualne możliwości:

a. wykorzystania dla zaopatrzenia w parę istniejących, względnie projektowanych elektrowni zawodowych lub przemysłowych, odnośnie których Zjednoczenie Energetyczne winno przeprowadzić koordynację w projektowaniu inwestycji energowytwórczych;
b. wprowadzenia w siłowni fabrycznej gospodarki skojarzonej, to jest, instalacji kotłów wysokoprężnych i turbin przeciwprężnych przerabiających energetycznie parę technologiczną;
c. wymiany z siecią okręgową różnicy mocy wynikłej z zapotrzebowania własnego oraz możliwości produkcji własnej na bazie pary technologicznej (tj. pokrywania deficytu, ewentualnie pobieranie energii odpadkowej).

Bez opinii odnośnego Zjednoczenia Energetycznego dotyczącej zamierzonej inwestycji energowytwórczej, Centralny Zarząd Energetyki nie będzie akceptował kwestionariuszy potrzebnym do zamówienia kotłów.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Dr K. Secomski**

109.
PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT CEN, KOSZTÓW I ROZLICZEŃ

z dnia 21 kwietnia 1950 r.
(znak CE9D-08-05)

w sprawie nadesłania zapotrzebowań na dotacje z Funduszu Inwestycyjno-Prewencyjnego

Wobec nie nadesłania dotychczas przez większość zainteresowanych jednostek zapotrzebowań na dotacje z Funduszu Inwestycyjno-Prewencyjnego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Departament Cen, Kosztów i Rozliczeń prosi — opierając się na przepisie § 5 Regulaminu, stanowiącego załącznik do Zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 25 stycznia 1950 r. znak CE9D-07-01/13 o opracowanie i nadesłanie **w nieprzekraczalnym terminie do dnia 20 maja 1950 r.** umotywowanych zapotrzebowań na wymienione dotacje wg załączonego wzoru.

Jeżeli chodzi o finansowanie inwestycji prewencyjnych, wykonywanych na polecenie Wojewódzkich Komisji Obrony Przeciwpożarowej, to na tego rodzaju inwestycje należy nadsyłać **wnioski inwestycyjne** w 4 egz. wg wzoru obowiązującego w 1950 roku (vide pismo okólne Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 4 z dnia 18 marca 1950 r., znak CE9D-08-04), które zostaną włączone do Państwowego Planu Inwestycyjnego jako środki nielimitowane.

Jednocześnie Departament Cen, Kosztów i Rozliczeń prosi Ministerstwa, opierając się na postanowieniu § 4 powołanego na wstępie zarządzenia, o przedłożenie do uzgodnienia w terminie do dnia 10 maja 1950 r. regulaminów rozdziału środków przydzielonych przez Fundusz Inwestycyjno-Prewencyjny.

Nadmienia się, że z Funduszu Inwestycyjno-Prewencyjnego mogą korzystać Ministerstwa i jednostki podległe bezpośrednio Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, które przyjęły do stosowania przepisy umów ramowych, zawartych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu z PZUW (§ 3 powołanego na wstępie zarządzenia).

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU **Bronisław Elsztajn**

Załącznik do pisma okólnego PKPG z dnia 21 kwietnia 1950 r. znak CE9D 08-05

ZAPOTRZEBOWANIE

na dotacje z Funduszu Inwestycyjno-Prewencyjnego PKPG (regul. zarządz. Przewodniczącego PKPG z dnia 25 stycznia 1950r. znak CE9 D-07-01/13).

L. p.	Nazwa jednostki (CZP, CHP) itp.	Sprzęt i tabor pożarniczy			Urządzenia przeciwpoż. i remizy			Szkolenie			Inwestycje przeciwkradzieżowe		Doświadczenia		Razem	Uwagi
		Ilość	Suma		Ilość	Suma		Ilość kursów	Suma		Suma		Suma			
			żądana	proponow. wg. opinii Minister.		żądana	proponow. wg. opinii Minister.		żądana	proponow. wg. opinii Minister.	żądana	proponow. wg. opinii Minister	żądana	proponow. wg. opinii Minister		
			złotych			złotych			złotych		złotych		złotych		złotych	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
	Razem															

ad rubr.3 - Ilość samochodów, motopomp i metrów węży.
ad rubr.6 - Ilość urządzeń tryskaczowych i pianowych oraz miejsce ich zainstalowania.—

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.
Adres Administracji: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione, Warszawa, ul. Foksal 15, tel 7-39-45.

PRENUMERATA: kwartalna **540 zł.**, półroczna **1.080 zł.**, roczna **2.160 zł.**
PRENUMERATĘ PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch", Warszawa, ul. Srebrna 12. Konto PKO I-14000 **Cena numeru 60 zł.**

Druk. „Prasa Demokratyczna", W-wa, Zamówienie Nr 307 z dn. 2.V.1950 r. Nakład 10,000 egz. Ukończono 12.V.1950 r. B-110.159